



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 110/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Seman & Partners advokátska kancelária s. r. o. Majakovského 9, Bratislava, proti predbežnému príkazu na umiestnenie do zdravotníckeho zariadenia Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4Tp/80/2025 z 5. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 6 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 písm. e) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovoru“) a čl. 8 ods. 2 a 6 Listiny základných práv a slobôd predbežným príkazom na umiestnenie do zdravotníckeho zariadenia okresného súdu sp. zn. 4Tp/80/2025 z 5. decembra 2025. Sťažovateľ žiada zrušenie predbežného príkazu, vydanie príkazu, aby okresný súd prepustil sťažovateľa zo zdravotníckeho zariadenia. Uplatňuje si aj primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažností a predložených dôkazov vyplýva nasledovný skutkový stav:

3. Sťažovateľovi bolo 4. decembra 2025 vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví a prečinom výtržníctva. Stíhaného prečinu sa mal dopustiť 3. decembra 2025 v areáli Strednej odbornej školy lesníckej v Banskej Bystrici, keď za prítomnosti približne 15 žiakov vrátane maloletých začal sťažovateľ slovne útočiť na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], vulgárne im nadával, začal do nich strkať, načo k nim prišiel [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorého potiahol za bradu, ten sťažovateľa chytil a položil na zem, aby sa ukludnil. Keď sťažovateľa pustil a so skupinou žiakov odchádzal preč, sťažovateľ naďalej pokračoval

vo vulgárnych nadávkach, hovoril, nech sú ticho, a keď započul, že niekto zo žiakov povedal „že mu preplo“, sťažovateľ dal dole ruksak z chrbta a hovoril, že vyberie z neho nôž a všetci uvidia, čo viackrát zopakoval, a tiež že si počká pred bránou. Vybral z ruksaku sklenené fľaše, s jednou sa zahnal na okolo stojacich žiakov. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] sťažovateľa pritlačil k stene, avšak tento ho fľašou udrel po hlave, po čele. V čase keď sťažovateľ odchádzal z miesta, kričal na žiakov vulgarizmy, že ide domov, že si donesie nožik a že ich zabije. Svojím konaním mal sťažovateľ [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] spôsobiť zranenie, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie, a to otvorenú ranu na vlasovej časti hlavy s dosiaľ nezistenou dobou liečenia a práceneschopnosťou.

4. Dňa 5. decembra 2025 podal prokurátor návrh na vydanie predbežného príkazu na umiestnenie sťažovateľa v zdravotníckom zariadení podľa § 85 ods. 7 Trestného poriadku.

5. Sudca pre prípravné konanie vydal 5. decembra 2025 podľa § 299a ods. 1 a 3 Trestného poriadku a § 85 ods. 7 Trestného poriadku namietaný predbežný príkaz, ktorým prikázal umiestnenie sťažovateľa v zdravotníckom zariadení Psychiatrickej nemocnice Prof. Matulaya v Kremnici.

6. Sudca pre prípravné konanie konštatoval, že podľa dosiaľ obstaraných dôkazov je preukázané dôvodné podozrenie, že sťažovateľ sa dopustil stíhaného skutku kvalifikovaného ako prečin nebezpečného vyhrážania, v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví a prečinom výtržníctva. Vo veci boli vypočutí svedkovia poškodení [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], svedkovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorí v podstate potvrdili priebeh skutku, ako je popísaný v uznesení o vznesení obvinenia. Zo spisového materiálu vyplýva, že potom, ako bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode príslušníkmi Policajného zboru, bol tiež podrobený dychovej skúške, kedy mu bola zistená koncentrácia alkoholu v dychu 0,64 mg/l. Sudca pre prípravné konanie uviedol, že podľa záverov súdu okolnosti činu nasvedčujú tomu, že sťažovateľ sa skutku mohol dopustiť v stave duševnej poruchy, resp. choroby a jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti mohli byť tiež významne ovplyvnené touto duševnou poruchou. Je preukázané, že v minulosti bol liečený v rámci psychiatrickej ambulancie [REDAKOVANÉ], mal predpísané lieky, ktoré dlhodobo neužíval, posledný záznam o návšteve tejto ambulancie je z 8. júna 2022. Podľa úradného záznamu z komunikácie s [REDAKOVANÉ] táto vzhľadom na odstup času od poslednej návštevy u nej odporučila ambulantné vyšetrenie sťažovateľa. Sťažovateľ sa vyjadril v tom zmysle, že by ambulantné vyšetrenie psychiatra potreboval, uviedol, že v poslednom období začal denne požívať alkoholické nápoje, že niekedy vypije aj 12 pív. Sudca pre prípravné konanie zdôraznil, že vzhľadom na charakter stíhaného činu, keď sa mal sťažovateľ svojim spolužiakom vyhrážať, že si donesie nožik a ich pozabíja, pričom jedného aj udrel sklenenou fľašou do hlavy, je potrebné, aby bol predbežne umiestnený do ústavnej zdravotnej starostlivosti pre účely potvrdenia alebo vylúčenia duševnej poruchy, pretože jeho pobyt na slobode môže byť pre spoločnosť nebezpečný. Súčasne poznamenal, že okresným prokurátorom bol v tejto veci podaný aj návrh na vyšetrenie duševného stavu sťažovateľa súdnym znalcom z odboru psychiatrie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že nie sú splnené zákonné požiadavky na to, aby bol umiestnený v zdravotníckom zariadení. Potreba jeho umiestnenia v psychiatrickej liečebni, ktorá

by vyplývala z jeho duševného stavu, úplne absentuje. Súd v predbežnom príkaze konštatuje, že okolnosti činu nasvedčujú tomu, že sťažovateľ konal v stave duševnej poruchy, resp. choroby a jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti mohli byť tiež významne ovplyvnené duševnou poruchou. Nie je zrejmé, ktoré okolnosti súd má na mysli, a už vôbec nie, o akú duševnú poruchu, resp. chorobu má ísť. Zdôrazňuje, že aj ošetrojúca lekárka [REDAKOVANÉ] po oboznámení sa so situáciou odporučila výhradne ambulantné vyšetrenie sťažovateľa.

8. Sťažovateľ je presvedčený, že už v tejto fáze musí existovať konkrétny dôvod viažuci sa na jeho zdravotný stav, pre ktorý musí byť obmedzený na osobnej slobode a proti svojej vôli umiestnený v psychiatrickej liečebni. Takýmto dôvodom však nie je ani to, že v minulosti sa osoba liečila z psychiatrickej diagnózy, ani skutok, ktorý osoba mala údajne spáchať, a ani požitie alkoholu, a to ani pri vzájomnom súčte týchto okolností. Zo samotného odôvodnenia predbežného príkazu duševný stav obvineného, ktorý by si takéto umiestnenie vyžadoval, nevyplýva. Dokonca, ako je už uvedené, aj ošetrojúca lekárka bola toho názoru, že postačuje ambulantné vyšetrenie.

9. Podľa sťažovateľa z ničoho nevyplýva, že by sťažovateľ nebol psychicky stabilný. Potreba takto závažného zásahu do jeho osobnej slobody je postavená výlučne na domnienkach. Podľa názoru sťažovateľa ani domnienka, že skutok mohol spáchať v stave duševnej poruchy, neznamená, že je potrebné jeho umiestnenie v psychiatrickej liečebni.

10. Podľa sťažovateľa súd nezohľadnil odborný lekársky názor ošetrojúcej lekárky o tom, že by postačovalo ambulantné liečenie, ani závery z výsluchu sťažovateľa.

11. Sťažovateľ poukazuje na to, že k napádanému rozhodnutiu došlo len krátko po dovŕšení 18. roku, teda ide o vek blízky veku mladistvému. Sťažovateľ je študentom strednej školy. Aj napriek tomu, že v minulosti sa liečil na psychiatrii, niekoľko rokov bol jeho stav stabilizovaný. Zásahom v podobe núteného pobytu na psychiatrii došlo k vážnemu narušeniu jeho väzieb s okolím, poukazuje na negatívne reputačné dôsledky voči jeho osobe.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom: ... e) zákonné pozbavenie slobody osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov.

13. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane judikuje, že písm. a) až f) čl. 5 ods. 1 dohovoru obsahujú taxatívny výpočet prípustných dôvodov, na základe ktorých možno obmedziť osobnú slobodu jednotlivca, pričom žiadne obmedzenie osobnej slobody nie je v súlade s dohovorom, pokiaľ nespadá pod niektorý z tu uvedených dôvodov (pozri rozsudok ESLP vo veci Del Rio Prada proti Španielsku, č. 42750/09 z 21. 10. 2013, bod 123). Podľa uvedenej judikatúry len úzka interpretácia týchto taxatívne vymedzených dôvodov na obmedzenie osobnej slobody je v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorý obsahuje garanciu, že nikto nebude svojvoľne zbavený osobnej slobody (pozri rozsudky ESLP vo veciach Winterwerp proti Holandsku, č. 6301/73 z 24. 10. 1979, bod 37 a Shimovolos proti Rusku, č. 30194/09 z 21. 6. 2011, bod 51).

14. Rozhodovacia prax ESLP požaduje, aby akékoľvek pozbavenie osobnej slobody okrem naplnenia jedného z prípadov stanovených v písm. a) až e) čl. 5 ods. 1 dohovoru bolo zároveň aj „zákonné“. V otázke zákonnosti obmedzenia osobnej slobody vrátane otázky dodržania „postupu predpísaného zákonom“ dohovor v zásade odkazuje na národné právo a stanovuje povinnosť prispôbiť jeho hmotné i procesné pravidlá, kde nerešpektovanie vnútroštátneho práva v konkrétnom prípade vedie k porušeniu dohovoru (pozri napr. rozsudky ESLP vo veciach Erkalo proti Holandsku, č. 23807/94 z 2. 9. 1998, bod 52; Baranowski proti Poľsku, č. 28358/95 z 28. 3. 2000, bod 50 a Saadi proti Spojenému kráľovstvu, č. 13229/03 z 29. 1. 2008, bod 67).

15. Zároveň však ESLP zdôrazňuje, že zákonnosť nestačí, pretože pozbavenie slobody môže byť zákonné podľa vnútroštátnej legislatívy, ale zároveň svojvoľné, a tak v rozpore s požiadavkami dohovoru. Aj keď všeobecne nedefinoval, aký postup štátnych orgánov by mohol byť považovaný na účely čl. 5 ods. 1 dohovoru za svojvoľu, v jednotlivých prípadoch vyvodil určité kľúčové princípy. Medzi ne patrí i princíp primeranosti, pri ktorom je v rôznych kontextoch zdôraznené, že pozbavenie osobnej slobody je takým závažným opatrením, že môže byť ospravedlnené len vtedy, pokiaľ iné, menej prísnejšie opatrenia, boli zvážené a bola zistená ich nedostatočnosť k ochrane osobného alebo verejného záujmu vyžadujúceho to-ktoré obmedzenie. Musí byť preukázané, že pozbavenie osobnej slobody dotyčného bolo vzhľadom na konkrétne okolnosti nevyhnutné (pozri rozsudky ESLP vo veci Sabeva proti Bulharsku, č. 44290/07 z 10. 6. 2010, bod 56, a C. B. proti Rumunsku, č. 21207/03 z 20. 4. 2010, bod 48).

16. Relevantný faktor pri posudzovaní, či pozbavenie osobnej slobody u dotknutej osoby by malo byť považované za svojvoľné, je tiež odôvodnenie rozhodnutia o pozbavení osobnej slobody (pozri rozsudok ESLP vo veci Mooren proti Nemecku, č. 11364/03 z 9. 7. 2009, bod 75). Mimoriadne lakonické dôvody, ktoré prezentuje súd ako oporu pre pozbavenie osobnej slobody vo svojom rozhodnutí, môžu byť vnímané ako svojvoľá, teda porušenie princípu ochrany pred svojvoľou zakotveného v čl. 5 ods. 1 dohovoru (pozri rozsudku ESLP vo veciach Khudoyorov proti Rusku, č. 6847/02 z 8. 11. 2005, bod 131 a bod 157, tiež Miminoshvili proti Rusku, č. 20197/03 z 28. 6. 2011, bod 69).

17. V zmysle ustálenej judikatúry ESLP, na ktorú ústavný súd pri svojom rozhodovaní reflektuje (II. ÚS 74/2025), je obmedzenie osobnej slobody jednotlivca s odkazom na dôvod podľa čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru akceptovateľné iba v prípade súčasného splnenia troch základných podmienok, ktorými sú existencia kvalifikovanej duševnej poruchy (duševná porucha takého druhu a stupňa, ktoré si vyžadujú nútené držanie) objektivizovanej na základe aktuálneho lekárskeho posudku, nemožnosť zabezpečiť účel sledovaný takýmto obmedzením, teda ochranu osobného alebo verejného záujmu iným, menej prísnejším opatrením, a tiež nevyhnutnosť prijatia takéhoto obmedzenia s prihliadnutím na okolnosti vzťahujúce sa na dotknutú osobu (pozri napr. rozsudok ESLP vo veci C.B. proti Rumunsku).

18. Platí pritom, že duševná porucha vykazujúca taký stupeň, ktorý opodstatňuje obligatórne pozbavenie osobnej slobody, môže byť konštatovaná v prípadoch, keď je pozbavenie osobnej slobody nevyhnutné z dôvodu terapie, podávania liekov alebo ďalšej klinickej liečby k vyliečeniu či zmierneniu stavu, ale tiež v prípadoch, keď osoba potrebuje kontrolu a dohľad, aby sa zamedzilo, že napríklad ublíži sebe alebo niekomu inému (napr. rozsudok ESLP vo veciach Witold Litwa proti Poľsku, č. 26629/95 zo 4. 4. 2000, bod 60 a Hutchison Reid proti Spojenému kráľovstvu,

č. 50272/99 z 20. 2. 2003, bod 52). Je súčasne nevyhnutné, aby bol lekársky posudok identifikujúci kvalifikovanú duševnú poruchu dostatočne aktuálny tak, aby umožnil príslušným orgánom preskúmať zdravotný stav dotknutej osoby v okamžiku, v ktorom je preskúmaná zákonnosť držania tejto osoby (pozri napr. rozsudky ESLP vo veciach Herz proti Nemecku, č. 44672/98 z 12. 6. 2003, bod 50 a H.W. proti Nemecku, č. 17167/11 z 19. 9. 2013, bod 114).

19. Namietaný predbežný príkaz bol vydaný v režime § 85 ods. 7 prvej vety Trestného poriadku, podľa ktorého ak policajt neprepustil zadržanú osobu na slobodu a duševný stav zadržanej osoby vyžaduje jej umiestnenie v zdravotníckom zariadení, vznesie jej obvinenie, vypočuje ju, ak to jej zdravotný stav umožňuje, a odovzdá spis prokurátorovi, aby ten mohol prípadne podať návrh na vydanie predbežného príkazu na umiestnenie obvineného do zdravotníckeho zariadenia a zároveň návrh na vyšetrovanie jeho duševného stavu.

20. Pozbavenie osobnej slobody na základe § 85 ods. 7 prvej vety Trestného poriadku v princípe spadá do rámca čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, ktorý umožňuje obmedzenie osobnej slobody u osôb duševne chorých.

21. Ústavný súd skúmal, či nariadené umiestnenie sťažovateľa v zdravotníckom zariadení bolo odôvodnené v súlade s obsahom čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, a vzhľadom na sťažovateľove námietky v ústavnej sťažnosti, či okresný súd v namietanom predbežnom príkaze dostatočne odôvodnil existenciu kvalifikovanej duševnej choroby, teda choroby takého druhu a stupňa, ktoré si vyžadovali jeho nútené umiestnenie v zdravotníckom zariadení.

22. V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť charakter predbežného príkazu podľa § 85 ods. 7 Trestného poriadku. Zákon v označenom ustanovení priamo ukladá prokurátorovi v prípade podania návrhu na vydanie predbežného príkazu na umiestnenie zadržaného obvineného do zdravotníckeho zariadenia zároveň podať aj návrh na vyšetrovanie duševného stavu obvineného. Pôjde o také prípady, keď prokurátor dôjde k záveru, že obvinený, ktorý bol už obmedzený na osobnej slobode, sa mohol dopustiť protiprávneho trestného konania v stave vyvolanom jeho duševnou chorobou, resp. duševný stav obvineného si vyžaduje umiestnenie v zdravotníckom zariadení. Zákon ukladá súčasne prokurátorovi aj povinnosť podať návrh na preskúmanie zdravotného stavu obvineného, a teda predpokladá, že verifikácia existencie duševnej choroby obvineného, jej druh a stupeň môže nastať až následným nariadeným vyšetrovaním zdravotného stavu obvineného.

23. Z predbežného príkazu vyplýva, že v priebehu skráteného vyšetrovania bol 4. decembra 2025 uskutočnený výsluch sťažovateľa, ktorý v rámci prvotného uvedenia údajov o svojej osobe uviedol, že v minulosti bol liečený v Kremnici, pretože mal problémy so správaním a psychické problémy, užíval lieky, uviedol, že v rokoch 2014 prípadne 2015 bol približne 3 týždne na pozorovaní. Bol aj ambulantne vyšetrený, lieky nebral 6 rokov, potvrdil, že vo zvýšenej miere užíva alkohol. V trestnom konaní boli zabezpečené viaceré správy o zdravotnom stave sťažovateľa z pedopsychiatrickej ambulancie [REDAKOVANÉ] za obdobie rokov 2020 až 2022, v zmysle ktorých boli u sťažovateľa diagnostikované viaceré psychiatrické poruchy, konkrétne Aspergerov syndróm, zmiešané poruchy školských schopností a porucha pozornosti, v dôsledku ktorých mu bolo odporúčané užívanie viacerých psychofarmák spolu s odporúčením individuálneho študijného plánu. Sťažovateľ naposledy navštívil pedopsychiatrickú ambulanciu v septembri 2023.

24. V odôvodnení predbežného príkazu sudca pre prípravné konanie tiež konštatoval, že zo spisového materiálu vyplýva, že potom, ako bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode príslušníkmi Policajného zboru, bol podrobený dychovej skúške, keď mu bola zistená koncentrácia alkoholu v dychu 0,64 mg/l. Podľa odôvodnenia predbežného príkazu okolnosti činu nasvedčovali tomu, že sťažovateľ sa skutku mohol dopustiť v stave duševnej poruchy, resp. choroby a jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti mohli byť tiež významne ovplyvnené touto duševnou poruchou.

25. Ústavný súd konštatuje, že z namietaného predbežného príkazu vyplýva, že okresný súd sa zaoberal skúmaním, či bol spáchaný skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, či má skutok znaky trestného činu a či existuje dôvodné podozrenie, že skutok spáchala osoba obvineného. Okresný súd poukázal na charakter trestného činu, priebeh skutku, zdôraznil, že sťažovateľ sa mal spolužiakom vyhrážať, že si donesie nôž a pozabíja ich, pričom jedného z nich aj udrhel sklenenou fľašou ho hlavy. Poukázal na v minulosti diagnostikované psychiatrické poruchy sťažovateľa, časový odstup od posledného vyšetrenia, neužívanie predpísaných liekov, denné požívanie alkoholických nápojov.

26. Okresný súd sa vysporiadal aj s otázkou, či je zdravotný stav obvineného natoľko nepriaznivý, že jeho umiestnenie v zdravotníckom zariadení je dôvodné, a či sú dané dôvody na skúmanie duševného stavu obvineného. V tomto ohľade vyhodnocoval predložené dôkazy, výsluchy svedkov a poškodených, správy z pedopsychiatrickej ambulancie ošetrojúcej lekárky, správy o telefonických komunikáciách s ošetrojúcou lekárkou a matkou sťažovateľa, výpoveď sťažovateľa aj k jeho zdravotnému stavu a psychickým problémom, výsledky dychovej skúšky na alkohol po obmedzení jeho osobnej slobody. S ohľadom na skutok, z ktorého je sťažovateľ obvinený, okolnosti veci a dôkazy, ktoré mal súd k dispozícii o zdravotnom stave sťažovateľa, vrátane skutočností, ktoré uviedol pri výsluchu samotný sťažovateľ, okresný súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, že u sťažovateľa môže ísť o duševnú poruchu takého druhu a stupňa, pre ktorú môže byť jeho pobyt na slobode pre spoločnosť nebezpečný a súčasne potvrdenie alebo vylúčenie duševnej poruchy si vyžaduje jeho predbežné nútené umiestnenie v zdravotníckom zariadení.

27. Po preskúmaní namietaného predbežného príkazu neobstojí ani námietka sťažovateľa, že okresný súd sa nedostatočne zaoberal skutočnosťami, ktoré vyplynuli z výpovede sťažovateľa, keďže okresný súd vyhodnocoval obsah výpovede sťažovateľa aj v kontexte s ďalšími dôkazmi o jeho zdravotnom stave v rozsahu nevyhnutnom na vydanie predbežného príkazu. K námietke, že ošetrojúca lekárka odporučila ambulantné vyšetrenie sťažovateľa, ústavný súd poznamenáva, že podľa predbežného príkazu jedným z dôkazov bol úradný záznam z komunikácie s ošetrojúcou lekárkou sťažovateľa, ktorá vzhľadom na odstup času od poslednej návštevy u nej odporučila jeho ambulantné vyšetrenie. Z uvedeného nevyplýva, že by ošetrojúca lekárka odporučila výhradne ambulantné vyšetrenie sťažovateľa, ani to, že by postačovalo ambulantné liečenie, ako uvádza sťažovateľ v ústavnej sťažnosti.

28. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie predbežného príkazu v časti sťažovateľom uplatnených námietok je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Argumentácia okresného súdu nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, dáva sťažovateľovi jednoznačné odpovede na nastolené

námietky. Rozhodnutie okresného súdu, pokiaľ ide o označené sťažnostné argumenty, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil potenciálny zásah do sťažovateľom uvedených základných práv.

29. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

30. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vzťahujúcu sa na väzbu, teda na ochranu osobnej slobody, z ktorej vyplýva, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, sa uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Sťažovateľom označené články ústavy a listiny sú v trestných veciach v zásade aplikovateľné len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného proti konkrétnej osobe, t. j. na konanie a rozhodovanie vo veci samej. Na rozhodovanie o osobnej slobode (najmä ale nielen o väzobných veciach) je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. Označený článok ústavy zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení (podobne napr. II. ÚS 10/2016, IV. ÚS 397/2010, III. ÚS 352/2025).

31. Podobne pri namietanom porušení práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pripomína, že ustanovenie tohto článku dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o osobnej slobode, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (podobne napr. I. ÚS 256/07, III. ÚS 352/2025).

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť vo vymedzenej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu